

nedfætte sig og udøve Lægevidensskaben. Man kan have den Tillid til Friheden som saadan, at man kan tro, at Ingen vilde falde paa at misbruge Loven paa denne Maade, men det kan dog ikke betvivles, at Loven aabner en Mulighed derfor. Jeg tror imidlertid ingenlunde, at man saaledes kan have en klippesagt Tro, at man kan give Enhver Frihed til at bebruge og være sikker paa, at Friheden ikke bliver misbrugt. Jeg tror, at naar man tager Verden, som den er, saa kan man ikke gjøre Regning paa, at man kan aabne en saa let Udgang til Erhverv af den Art, der her er Tale om; uden at den vil blive bemyttet og det i meget stort Omfang. Resultatet vil efter min Overbevisning blive det, at Landet vil blive overfyldt af Folk, der give sig ud for Læger og bebruge deres Medlemmester ved at indrette Noget, der gaar under Navn af Lægebehandling, medens det i Virkeligheden fortjener en ganske anden Benværelse. I saa Henseende behøver man ikke at blive staaende ved en Betragtning af, hvad der sandsynligvis vil finde Sted; jeg tror, at det er nok saa nyttigt ved en Veilighed som denne at kaste et Blik ud over Landets Grændser og se, hvorledes den Tilstand, der ved dette Lovforslag vilde fremkaldes hos os, har udviklet sig paa andre Steder. Jeg holder her i min Haand et Bind af norsk Magazin for Lægevidenskab, altsaa netop fra det Land, som de ærede Forslagsstillere fremskille os som et Exempel, vi kunde følge, og jeg skal med den ærede Formands Tilladelse meddele en ganske kort Fremstilling af, hvad der er passeret i Kristianas medicinske Selskab den 25de Januar 1871, hvor en Mand, hvis Dygtighed og Ny som Læge naaer langt udover hans Fædrelands Grændser, beretter om sin Erfaring om de Tilstande i Amerika, som han har haat Veilighed til at gjøre sig bekendt med. Han siger der: „Det vrimler i Amerika af Kvassalvere, der bemytte der Frihed, de nyde, til at bebruge deres Medlemmester paa den grusomste Maade. Topunktet for disse Forbrydelser maa man vel sige er Fosterfordrivelse, der ikke alene praktiseres paa Ugifte, men ogsaa paa Gifte. Naar en Kone ikke finder det bekvemt at have flere Børn, naar hun skal foretage en Reise, eller af hvilken som helst Aarsag finder en Nedkomst ubeleilig, gaar Manden, ofte i al Trostidighed, til en Læge og anmoder ham om at drive Fosteret bort. Jeg talte med aldeles paalidelige Læger, til hvem saadanne Anmodninger vare stillede. De havde haat megen Vanskelighed ved at gjøre Vedkommende begribelig, at dette var en umoralisk Handling, som ingen honnet Læge kunde befatte sig med. Disse Ting averteres ligesom i Aviserne; jeg modtog en Avis fra Philadelphia, hvori det hedder omtrent saa: „N. N. er i Besiddelse af et Middel, der fremkalder den standsede Menstruation; Koner, der ere for svage til at faae Børn, kunne ved Hjælp af samme Middel afdrive Fosteret.“ Avi-

ferne vrimler af Kvassalveradvertisementer, og den store Mængde tror paa dem; men intet Sted er det værre end i Vesten; her er de dygtige Lægers Tal lidet, Kvassalverne dominere. Vore Landsmænd i disse Egne lide under denne Tilstand og beklage sig lidelig derover. De faa dygtige Læger strue deres Riser op, man kan sige, at de maa gjøre det for at distingvere sig selv; men Kvassalverne vide ogsaa at tage sig betalte; det er en almindelig Maade at forlange en rund Sum, ofte flere hundrede Rigsdaler, for at helbrede et bestemt Onde; hvordan det gaar, naar Pengene ere modtagne, kan man nok vide. Det er da læverigt, mener jeg, at se, at de, som i Amerika have prøvet denne Frihed i dens mest blomstrende Tilstand, Staterne Ohio, Wisconsin, Iowa og Minnesota, nu have givet Love, isølge hvilke Ingen maa praktisere, medmindre han er forsynet med Diplom fra et medicinsk College.“ Disse Bemærkninger, som jeg her har fremsat, ville ikke være nye for Thinget; de ere allerede bleve fremhævede, da Sagen sidst var for, idet den høitærede Justitsminister gjorde en Bemærkning i den Henseende og navnlig fremhævede det aldeles Utilstedelige i at lade den Del af Lægevidensskaben, som gaar ud paa Jødselskjalp, være overladt til Alle og Enhver, og jeg tør tro, at det er denne Hensigt, som de ærede Forslagsstillere have taget til Følge, idet det i § 1, Litra b, hedder, at den nye Lov dog ikke skal have nogen Virkning med Hensyn til den bestaaende Ordning af Sindsygepleie eller Jødselskjalp. De ærede Forslagsstillere have derved meget rigtig haat Diet aabent for den overordentlige Fare, der vilde opstaa, naar Alle og Enhver kunde indlade sig paa at praktisere i denne Ketting; men jeg skal dog henstille til det høie Thing, om der, saafremt der indtræder en Tingenes Tilstand som den, der nu haades i Amerika, og hvor der er en uforsynet Frihed til at give sig ud for Læge, uaftet man ikke er det, da er nogen Rimelighed for, at man kan standse Ondet ved at begrænde Friheden med Hensyn til visse enkelte Arter Sygdomme. Er det ikke Noget, man kan sige sig selv, at i et Land som Amerika, hvor der findes Læger og ikke saa ganske saa som Læger praktiserende Personer — jeg veed ikke, om man bør falde saadanne Folk Læger, det er dette, jeg nærmest vilde udtrykke — jeg siger, at i et Land, hvor der findes Personer, der fungere som Læger, som ikke tage i Betænkning hver Dag at dræbe det usødte Foster, der tør man ikke tro, at disse Personer skulle være utilgængelige for et større Honorar, naar det var Meningen, at den Syge ikke skulde hjælpes til sin Selbred, men hjælpes ind i Evigheden. Man kan sige sig selv, at den Mand, der er samvittighedsløs i den ene Henseende, ogsaa vil være det i den anden, og at han vil kunne værfsætte de allerstørste Forbrydelser paa et Gebet, hvor det efter Forhølets Bestaendighed er ganske umuligt for Autoriteterne at komme